

PROLOGAS

Prieš penkerius metus

Bus, kas bus. Tą ir turėtų reikšti santuoka, ar ne Zakai? Bet ne mums. Ne dabar, kai tavęs nebėra.

Tie keli gedėtojai, kurie teikėsi ateiti, dabar jau išeina pasiuntę man menkus, bet draugiškus šyptelėjimus ir, be abejonės, iš visų jėgų bandydami nustumti į šalį mintis, kaip ir kodėl tu taip padarei. Juk beveik neįmanoma apie tai negalvoti, Zakai.

Esu dėkinga, kad niekas manęs neklausė, kodėl nebus šermenų. Na, žinant aplinkybes, tai būtų netinkama. Neįmanoma jų tau surengti, nors tai, kad negaliu šito padaryti, plėšo mane iš vidaus.

Frėja verkia man ant rankų. Ji, tikiuosi, dar per maža suprasti, kad ką tik tarėme sudie jos tėčiui. Daugiau ji tavęs niekada nebepamatys.

– Viskas gerai, – sakau jai. – Dabar vyksime namo. Viskas bus gerai. Aš pažadu.

– Tete, – prieštarauja ji pro verksmus.

Sūrios ašaros tvenkiasi akyse, kai bandau ją įtaisyti į vežimėlį ir prisegti, bet man pavyksta jas sulaikyti. Negaliu leisti jai pamatyti, kaip man sunku su visu tuo dorotis.

– Tete, tete, tete, – mažučiai ir kartu milžiniški jos žodžiai aidi šventoriuje, kiekvienas jų žeidžia mane lyg peilis. Paskubinu žingsnį tolyn nuo bažnyčios, į gatvę, tikėdamasi, kad vežimėlio barškėjimas atitrauks jos dėmesį ir ji nurims.

Turiu dingti iš čia kaip įmanoma greičiau. Tai nėra normalios laidotuvės, ar ne Zakai? Niekas čia nėra normalu. Net nepanašu.

Mane sučiumpa tarsi iš oro išdygusi ranka. Nepastebėjau, kad kas būtų artinęsis, bet štai tiesiai priešais mus – dvi moterys, abi nepažįstamos.

Jų veidai tarsi kokių žudikių, o tiršta neapykanta taip ir sunkiasi iš visų kūno porų, aš beveik galiu ją paliesti ištiesusi ranką.

– Tas vyras nenusipelno laidotuvių, – išspjauna ta, kuri laiko mane už rankos. Jos seilės nutyška man ant skruosto, bet esu per daug apstulbusi, kad nusivalyčiau.

– Pasitraukit, – pagaliau man pavyksta išsivaduoti iš jos gniaužtų.

– Ar tu žinėjai? – rikteli kita. – Ar žinėjai, ką jis veikia? Tai šlykštu. Nepakenčiama. Esi tiek pat kalta kiek ir jis, vien dėl to, kad tekėjai už jo.

Nėra prasmės jai ką nors atsakyti, bandyti paaiškinti, kad neturėjau nė menkausio supratimo ir nieko nežinojau. Per paskutines dvi savaites supratau, kad tokie žmonės tiesiog nenori klausytis. Jiems tereikia žmogaus, kuris atlaikytų jų pykčio smūgį.

Bandau jas apvažiuoti vežimėliu, bet moterys pastoja man kelią. Širdis pašėlusiai daužosi. Dar išmokau, kad to-

kie žmonės nesibaimina sužeisti. Jiems tai – pateisinamas dalykas.

Viena rodo į Frėją, kuri nekaltai stebi visą vyksmą, išpūtusi akis žvelgia į dvi moteris.

– Čia jo dukra. Vargšė mergaitė. Kada ketini jai pranešti, kad jos tėvas – pabaisa?

– Pabaisa, – Frėja mėgdžioja ją, aš kaip tik tuo metu iš visų jėgų stumteliu vežimėlį tarp dviejų moterų ir bėgu taip greitai, kaip tik galiu.

– Tu tokia pati kaip ir jis, – atsiveja balsas. – Turėjai žinoti, ką jis veikia. Kokia žmona gali nežinoti, kuo užsiima jos vyras? Tikiuosi, supūsi pragare!

Bet kaip aš galėjau žinoti, Zakai? Kaip aš turėjau suvokti, ką tu gali?

Dabar
Mia

Esu tikra, kad kažkas mane stebi. Frėjai nubėgus žaisti ant sūpynių apsidairau, apžvelgiu parką, bet nepastebiu nieko keisto, tokios pat motinos kaip ir aš, su vaikais, keli šunų vedžiotojai ir senyva pora, susiglaudusi pakrantėje, juodu švelniai šypsosi žvelgdami į visus mus, galbūt prisimindami laiką, kai patys turėjo mažų vaikų. Saulė maudo mus savo šiluma. Visiško tyrumo vaizdas. Ir kas blogo galėtų nutikti tokią dieną? Nepanašu, kad kas kreiptų į mane dėmesį.

– Mama! – šūkteli Frėja. – Pažiūrėk, pažiūrėk!

Lengva užsimiršti stebint Frėją. Ji užaugo graži ir judri septynmetė mergaitė, nors jai šitiek teko patirti gyvenimo pradžioje. Džiaugiuosi, jog ji buvo per maža, kad ką nors suprastų, per jauna, kad atsimintų savo tėvą. Dabar ji skrieja oru, jos kojos prispaustos po ja, kad ant sūpynių įgautų pagreitį. Jos džiugi šypsena priverčia šypsotis ir mane, tačiau vis tiek negaliu nusikratyti jausmo, kad kažkas mane stebi.

Mano petį paliečia ranka ir aš šokteliu iš netikėtumo.

– Atsiprašau, Mia, nenorėjau tavęs išgąsdinti. – Mano partneris Vilas kažkaip sugebėjo prisėlinti, kad nei aš, nei Frėja jo nepastebėjome.

– Nedaryk taip! Jau maniau... nesvarbu. Daugiau taip niekada nedaryk. Prašau.

– Gerai, atleisk. Aš tikrai nenorėjau... – jis iškelia rankas į viršų.

– Žinau, žinau. Paprasčiausiai esu šiek tiek įsitempusi. Tik tiek.

Vilas suraukia veidą, aš galiu įspėti, ką jis dabar mąsto. Jo galvoje sukasi datos, jis svarsto, gal tai metinės arba (galbūt) Zako gimtadienis. Gal diena, kai susitikome arba kai susituokėme. Jis svarsto, ar mano savijauta galėtų būti susijusi su kuriuo nors iš šių įvykių. Tačiau nėra susijusi. Ir pati negaliu paaiškinti, kodėl jaučiuosi tokia nesava.

– Kodėl? – raukydamasis pasiteirauja Vilas. – Ar galiu kaip nors padėti?

Vilas va toks. Ponas Tvarkinguolis.

Aš papurtau galvą, bandydama pasirošti jo nusivylimui.

– Ne, viskas gerai. Galimas daiktas, šį mėnesį priėmiau per daug klientų. Sunku juos visus išprausti į tris dienas. – Imu gailėtis vos tai pasakiusi. Vilas ir taip mano, kad apžiojau per daug, prieš keletą mėnesių įkurdama asmeninę konsultavimo įmonę. Bet man būtina padėti žmonėms. Tai vienintelis dalykas, kurį noriu daryti.

Šiandien trečiadienis, o kadangi dabar vasaros atostogos – stengiuosi rytais neturėti klientų, kad galėčiau pabūti su Frėja, kol ateis Vilas. Kartais sunku patikėti, kiek daug jis dėl mudviejų daro. Jis taupo savo atostogų dienas Frėjos

atostogoms, kad galėtų būti su ja, kai man reikia pagalbos. Tai nelengva. Jis dirba didelės firmos finansininku ir žinau, kad dabar tikisi paaugštinimo, tad imti tiek daug laisvadienių šiuo metu negerai. Bet toks jau jis yra. Anksčiau ar vėliau jam tai tikrai išeis ne į naudą.

Rūpintis mano dukra – ne Vilo atsakomybė. Mes nesu situokę. Nors jis nuolat siūlo – net negyvename kartu. Tai gi jaučiuosi jam labai skolinga už tai, kaip jis stengiasi dėl Frėjos. Vieną dieną būsiu pasirengusi gražinti skolą. Bet jis supranta, kad negaliu imti ir juo pakeisti Zako.

– Galbūt kaip nors galėtum...

– Vilai, aš negaliu atsakyti susitikti su žmonėmis, jeigu jiems manęs reikia. Bet kol kas jokių naujų klientų nebeužrašysiu.

Jis linkteli.

– Gerai. Tau užtenka pinigų, ar ne? Jeigu ko nors reikia, tik paprašyk.

Nei Zakas, nei aš nebuvo apsitraudę, bet finansine padėtimi skūstis negalėjau. Aš daug ir sunkiai dirbu, kad Frėjai galėčiau duoti gyvenimą, bet neišlepinčiau jos. Ir niekada neleisiu, kad būčiau nuo ko nors priklausoma.

Čiumpu Vilą už rankos ir prisitraukiu jį arčiau, kad atsistų šalia manęs ant suoliuko. Frėja tuo metu krykštuoja iš džiaugsmo pakibusi ore, paleidžia vieną ranką, kad galėtų pamojuoti Vilui. Mostu liepiu jai laikytis įsikibus sūpynių abiem rankom.

– Ačiū. Man tai labai daug reiškia. Bet viskas bus gerai.

Vilas pamojuoja Frėjai.

– Tikriausiai tai reiškia, kad dar nesiūlysi man persi-

kraustyti pas tave, tiesa? Gal, jeigu ši mintis atrodo nepriimtina, mes visi galėtume keltis į naują vietą? Žinau, kaip mėgsti Ilingą, tad būčiau laimingas gyventi kur netoliese. Mano butas ką tik buvo įvertintas ir šiuo metu galėčiau gauti už jį gana daug. Matyt, po visos tos sumaišties nekilnojamojo turto rinkoje dabar būtų palankus metas jį parduoti.

Įsivaizdavau Vilo butą – dailų, naują pastatą Čizike, be abejonės, gautų daug pinigų jį pardavęs, bet sprendimą gyventi kartu turiu priimti ne protu, o širdimi. Širdis turi man pasakyti, kada jau metas.

Smarkiai suspaudžiau jam ranką, vildamasi, kad jis nors šiek tiek supras, kaip aš jaučiuosi.

– Labai atsiprašau, Vilai. Aš dar nepasiruošusi. Nesakau, kad niekada. Bet dar ne dabar. Reikia įtvirtinti verslą, na ir dar... Frėja dabar labai laiminga. Pastaruosius penkerius metus tuose namuose mes buvome dviese, taigi... – bet Frėja myli Vilą ir jis buvo jai kaip tėvas dvejus metus, tad šis mano pasiteisinimas niekam tikęs. Bandau pasitaisyti: – Žinau, kad jai patiktų, jeigu tu atsikraustytum...

Vilas atsidūsta ir patylėjęs taria:

– Viskas gerai. Žinau, kad *tu* turi būti tam pasiruošusi. – Jis nusisuka sekti Frėjos, nes nebegali žiūrėti man į akis, juk tai dar vienas kartas, kai jį atstūmiau. Atstūmiau geriausią kada nors sutiktą vyrą.

Bet, regis, apie Zaką galvojau tą patį. Visiškai juo pasitikėjau, o jis sudaužė mano pasitikėjimą į šipulius. Tačiau negaliu leisti, kad tai kaip nors paveiktų mano jausmus Vilui. Turiu jam būti teisinga. Jis nėra Zakas.

Net neįtardamas mano minčių eigos Vilas atsisuka.

– Man atrodo, tau buvo paskirtas susitikimas su klientu šiuo metu. Reikėtų paskubėti.

Čiumpu savo telefoną, kad pažiūrėčiau, kiek valandų. Kol Frėja žaidė, buvau taip įsisupusi į savo klaustrofobišką burbulą, kad visai užmiršau turinti lėkti. Nauja klientė, dar nematyta moteris, turėjo ateiti keturiolikta valandą.

– Pasisėkė, kad gyveni vos per gatvę! – taria Vilas. Suprantu, ką jis daro. Jis bando juokauti, kad neišlėkčiau pas naują klientę prislėgta kaltės jausmo. – Aš nusivesiu Frėją į kiną, – pasiūlo Vilas. – Rodo *Gražuolę ir pabaisą*, jeigu neklystu. – Kiek pažįstu Vilą, jis jau bus patikrinęs repertuarą, išrinkęs tinkamiausią filmą, apskaičiavęs, kada jiedu turėtų pajudėti kino teatro link, kad nepavėluotų.

– Ačiū. Labai, labai, – tariau jam, bet žodžiai, sklindantys iš mano lūpų, tėra šnabždesys, nes jo rūpestingumas tiesiog gniaužia gerklę.

Išeinu iš parko ir žvilgteliu į savo namą. Į namą, kuriam mudu su Zaku išleidome visas savo santaupas prieš daug metų, tikėdami šviesia ateitimi savo mažai šeimai.

Prieš pereidama gatvę apsisuku ir matau, kaip Frėja apsiveja rankomis Vilą. Jis kilsteli ją į orą ir ji spygteli iš džiaugsmo. Senyva pora ant suoliuko kitoje parko pusėje šypsosi ir linksi galvomis. Jie tikriausiai mano, kad Vilas yra Frėjos tėvas. Kartais labai noriu, kad taip ir būtų buvę.

Įžengusi į namus drožiu tiesiai į savo „biurą“ laukti kliento. Džiaugiuosi galėdama dirbti namie ir išvengti būtinybės nuomotis patalpas kabinetui. Mano kambarys yra tiesiai

priešais laukujes duris, tarsi atskira patalpa nuo kitos namo dalies. Man svarbu, kad galėčiau atskirti darbą ir gyvenimą su Frėja aiškia riba, ir, regis, kol kas tai puikiai sekėsi. Tualetas pirmame aukšte yra šalia mano kabineto, tad galiu nesibaiminti, kad klientai slampinės ir dairysis po namus. Kai pirkome šį namą kartu su Zaku – niekada negalvojau dirbti čia. Kaip ir negalvojau, kad jo nebeliks.

Vos atsidūrusi savo kabinete pereinu į darbo režimą nustumdama visas kitas mintis į šoną. Esu jau įgudusi tą daryti. Bet Zakas, matyt, sakytų, kad puikiai tą mokėjau ir anksčiau. Privalau atiduoti visus šimtą procentų moteriai, kuri turi tuoj pasirodyti. Bandydama prisiminti jos vardą imu vartyti savo užrašų knygutę.

Elison Kamings. Ji paskambino man prieš porą dienų ir pasakė svarstanti apie psichologinę pagalbą, nes patyrė santykių smurtą. Ji suteikė man tik tokią informaciją. Neturėjau supratimo, kiek jai metų, ar ji turi vaikų, bet buvau įsitikinusi, kad netrukus viską sužinosiu.

Ji vėluoja. Ne pati geriausia pradžia. Tiksi minutės ir jau beveik nusprendžiu, kad ji nepasirodys (kai tenka kitam atverti širdį ir sielą – dažnas persigalvoja), tačiau nuaidi durų skambutis. Aš atsistoju ir pasitaisau savo džinsus prieš eidama prie durų. Per šiuos užsiėmimus rengiuosi neformaliai. Supratau, kad įprasti drabužiai padeda žmonėms atsipalaiduoti, jie geba mane matyti tokią, kaip ir jie. Kaip tą, kam galima atsiverti.

Pirmas į akį kritęs dalykas yra jos amžius. Ji labai jauna. Iš pažiūros vos dvidešimties. Bet įsižiūrėjusi atidžiau suprantu, kad taip spėjau dėl jos smulkaus sudėjimo. Aš

esu 162 cm ūgio, bet atrodo, lyg dunksočiau virš jos kaip koksai bokštas, nors abi stovime ant lygaus pagrindo. Ji nuo galvos iki kojų vilki juodai, nors lauke karšta. Nesuprantu, ar ji dėvi tampres, ar džinsus, bet prie jos šakalinių kojų prigludusios kelnės dar smarkiau pabrėžia liesą jos figūrą.

– Mia Hamilton? – ji tyliai ir netvirtai paklausia.

Aš ištiesiu jai ranką.

– Jūs turbūt Elison. Malonu susipažinti. Užeikite.

Jos rankutė trapi ir liesa, kaip ir ji pati. Bet drėgna. Ji įsitempusi.

Aš žengiu į šoną, kad ji galėtų užėiti, bet ji stovi prie slenksčio lyg statula, nejudėdama nei pirmyn, nei atgal.

– Elison? Ar viskas gerai?

Ji linkteli galva, tačiau nejuda, tik akys laksto po namo vidų.

– Jūs čia gyvenate? – paklausia. – Maniau, kad čia bus... biuras ar kažkas panašaus.

– Aš dirbu namuose, o mano darbo kambarys štai ten, – baksteliu pirštu į kairę, bandydama parodyti, jog tai labai arti laukųjų durų, kad ji pasijustų saugesnė.

– Gerai.

Ji pagaliau žengia žingsnį į priekį ir aš uždarau duris mums už nugaros.

– Ar galėčiau pasiūlyti ko nors atsigerti? – paklausiu jos mudviem žingsniuojant į kabinetą. Dabar ji eina šalia manęs ir aš galiu užuosti jos šampūną ar kažkokią kitą plaukams skirtą priemonę, kurią ji šiandien naudojo. O galbūt čia kvėpalai. Kažkodėl man tai primena Zaką,

nors ir pati nesuprantu kodėl. Kvapas, be jokios abejonės, moteriškas.

Ji nužvelgia spintelę kampe, kur laikau virdulį, keletą puodelių ir ąsotį vandens.

– Dėkoju, ne.

– Galbūt stiklinę vandens? Šiandien labai karšta lauke, o viduje, tiesą sakant, irgi. Atsiprašau, neturiu oro kondicionieriaus, tačiau planuoju tai ištaisyti.

Aš murmu tarytum jaudindamasi, bet pati nesuprantu kodėl. Pirmieji užsiėmimai visuomet būna kebloki, prieš pažįstant klientą, sunku nesijausti vertinamai. Žmonės turi lūkesčių. Jie tikisi, kad žinosi visus atsakymus, bet tiesa tokia, kad tai kelionė, kurią turime įveikti dviese. Vadinasi, privalau pažinti savo klientus. Žinoti, kas juos nuramina ir kas sukelia jiems nejaukumą.

Bet šią popietę yra dar kažkas, kas neduoda man ramybės, tačiau negaliu suprasti kas.

– Sėskitės, Elison, – aš praveriu langą, oras atrodo tankus ir suslėgtas, o garsai, sklindantys iš parko kitapus gatvės, įsiveržia į kambarį. – Jums leidus pirmiausia šiek tiek papasakosiu apie save.

Ji linkteli ir jos pečiai šiek tiek suglemba. Ji jaučia palengvėjimą, kad nereikės kalbėti pirmai.

– Studijavau psichologiją universitete, tačiau tada keletą metų praleidau keliaudama. Keliavau, tiesą sakant, visur. Tailandas, Naujoji Zelandija, Europa, Amerika, – vardydama šias vietas jaučiuosi atsiribojusi, lyg pasakočiau apie kažkieno kito gyvenimą. Visa tai įvyko seniai, o dabar esu visai kitas žmogus. – Tuomet sutikau savo vyrą ir mums

gimė dukra. Jai dabar septyneri. – Aš, aišku, nutyliu, kad Zakas miręs, kaip ir tai, kad niekada iš tikro nepažinau vyro, už kurio buvau ištekėjusi.

Jei Vilas sužinotų, kad šiose savo prisistatymo kalbose neminiu jo – būtų sugniuždytas. Tikriausiai imtų abejoti mūsų santykiais. Bet kaip galiu apie jį pasakoti? Tai paskatintų užduoti klausimus, į kuriuos atsakymų neturiu. Ir negaliu leisti klientams per daug domėtis savo pačios gyvenimu. Ribos privalo būti aiškios.

– Taip, aš ką tik mačiau jus su dukra parke. Ji labai miela. Aš, aišku, nežinojau, kad tai jūs. Supratau tik tuomet, kai atidarėte duris.

Taigi mano nuojauta manęs neapgavo – parke buvau stebima. Bent jau šios moters.

– Dėkoju. Taigi, prieš porą metų tapau konsultante ir štai esame čia. Ar turite kokių nors klausimų prieš mums pradėdant?

Elison papurto galvą ir tamsiai raudonų plaukų sruoga krinta jai ant veido.

– Gerai. Taigi, jūs su manimi susisiektė, nes manot, kad išsikalbėjus padėtis gali pasikeisti. Gal galėtumėt įvardyti, kas kelia jums emocinį skausmą?

– Man sunku apie tai kalbėti, – ištaria ji žvelgdama pro langą. Saulės šviesos srovė nutvieskia jos veido pusę ir aš turiu pasisukti kėdėje, kad galėčiau geriau ją matyti. – Aš... mano partneris... jis... mane muša, – ji žvilgteli į mane norėdama pažiūrėti, kaip aš reaguosiu, bijo būti smerkiama. Bet aš lieku abejinga. – Žinau, kad turėčiau jį palikti, tik ne viskas taip paprasta, – tęsia ji. – Dieve, aš suprantu, kaip tai

skamba. Bet mus sieja daug dalykų. Daug sudėtingų dalykų. Mes daug patyrėme kartu.

Iš pokalbio telefonu buvau supratusi, kad Elison išsiskyrė. Dabar ji teigia priešingai. Tačiau negaliu to sureikšminti. Esu dėkinga, kad ji tokia atvira. Paprastai užtrunka gerokai ilgiau, kol pavyksta prisikasti prie esmės.

– Tik maldauju – nesiūlykite kreiptis į policiją, – man dar nespėjus praverti burnos ištaria ji. – Tai ne išeitis.

– Tai, kad bijote, visiškai suprantama. Bet yra vietų, saugių vietų, kur galima prisiglausti. Ten būtumėt saugi ir niekas jūsų negalėtų nuskriausti. Toks mūsų tikslas, tiesa?

Ji neatsako. Nejauki tylą užpildo kambarį, kažkaip nuslopindama net mašinų variklius lauke ir triukšmą iš parko.

Elison atsidūsta.

– Gal galėtume paprasčiausiai apie tai pasikalbėti? Be įkalbinėjimų parašyti pareiškimą? Jūs juk turėtumėt man padėti rasti jėgų, kad galėčiau jį palikti, tiesa?

Ir vėl lūkesčiai. Įsitikinimas, kad galiu mostelėti magiška lazdele ir visos problemos pradings. Gyvenimas nėra toks tiesmukas. Aš tą labai gerai žinau. Kad ir kas būtų – nešiojamės praeities žaizdas, įrėžtas mums į odą lyg tatuiruotes.

– Gerai, – ištariu, – galbūt papasakotumėt man apie savo dabartinę padėtį. Ką manote? Ir dėl nieko dabar nesijaudinkit.

Ji smarkiai suspaudžia rankas ir giliai įkvepia:

– Buvau jauna, kai susitikome. Na, dabar man dvidešimt šešeri, bet tuo metu buvo dvidešimt vieni. Jis gerokai vyresnis. Jam buvo keturiasdešimt vieni, kai susitikom. – Jos

akys įdėmiai tyrinėja mano veidą. Bando rasti kokius nors smerkimo požymius, bet ten to tikrai neras.

Aš skubiai suskaičiuoju mintyse ir susivokiui, kad dabar jam turėtų būti maždaug keturiasdešimt šešeri. Linkteliu galva laukdama, kol ji pratęs.

– Iš pradžių jis man nepatiko. Tai ironiška. Tiesą pasakius, iš pradžių negalėjau jo pakęsti. Jis buvo arogantiškas. Toks susirūpinęs savimi, lyg visas pasaulis būtų jam skolingas, – ji nuleidžia akis į savo kelius. – Turbūt dėl to viskas tik dar sudėtingiau, tiesa? Tai, kad mačiau ženklus, kas jis per žmogus dar prieš tai, kai su juo susidėjau, – ji padaro pauzę, ir tylą tęsiasi taip ilgai, kad imu dvejoti, ar ji prabils.

– Kaip judu susitikote? – turiu padaryti taip, kad ji kalbėtų, o šis klausimas gana nekaltas.

– Jo darbe. Na, po teisybei, man tai buvo universitetas. Jis ten dėstė. Dėstė ne man, bet koks dabar skirtumas.

Man suspaudžia krūtinę ir atrodo, ji tuoj įlūš. Tai tik sutapimas. Turiu suimti save į rankas, bet negaliu pratarti nė žodžio. Prisiminimai grįžta manęs persekioti.

Elison susiraukia ir palinksta artyn.

– Mia? Ar jums viskas gerai? – staiga mūsų vaidmenys apsikeičia ir dabar Elison tampa konsultante, o aš – moterimi, kuriai reikia pagalbos.

Prisiverčiu linktelėti.

– Atleiskit... prašau tęsti, – dėl akių nuo darbo stalo pastveriu servetėlę iš dėžutės. – Man gan sunki alerginė sloga, o žiedadulkių šiandien ypač daug.

Ji susiraukia, bet tęsia pasakojimą, o aš stengiuosi susi-

telkti ties kiekvienu jos žodžiu, nors mano sąmonėje jie liejasi vienas su kitu.

– Mes susiejome atsitiktinai, buvau išgėrusi ir man nerėjo artintis prie jo, bet aš taip blogai jaučiausi... Net nežinau... Visko ir visų atstumta. Man tik reikėjo žinoti, kad kažkas manęs nori. Ar dėl to aš – silpna?

– Ne, žinoma ne. Tai reiškia, kad esate žmogus. – Labai sunku susikaupti, bet aš privalau sutelkti dėmesį, jeigu noriu padėti šiai moteriai. – Elison, taip jaustis yra visiškai normalu. Kartais mes visi puolame save smerkti. Nesijaukite dėl to kalta.

– Tai, ką jaučiu, nėra kaltė, – sako ji purtydama galvą. – Turiu tiek, dėl ko galiu jaustis kalta, bet čia ne tas atvejis. – Ji patyli. – Kvaila. Štai kaip jaučiuosi.

– Taigi, jūs išgėrinėjote.

– Ir gana smarkiai. Paprastai prie alkoholio net nesiliečiu. Jei tik būčiau negėrusi. Viskas dabar būtų buvę kitaip ir aš būčiau buvusi... laisva.

– Jūs jaučiatės lyg įkalinta?

– Taip. Kaip tik taip. Savo pačios gyvenimo kalinė.

– Tai irgi yra normalu, – ištariu, – mūsų tikslas yra surasti būdą, kad jūs galėtumėt išsilaisvinti iš šito kalėjimo. O būdas visuomet yra. – Negi aš pati nebuvau gyvas to įrodymas?

– Turiu iš Dominyko gauti raktą ir išsilaisvinti, – sako ji žvelgdama man į akis.

Ir dabar įtarimai, kad tai tik sutapimas, bliūkšta. Mano skruostai kaista, aš dūstu ir nėra kur pasislėpti.

– Dominyko?

– Taip. Savo partnerio, – šį kartą jos balsas tvirtesnis, labiau suvaldytas. – Ir manau, pažįstate jį.

Jos žodžiai – lyg smūgis į saulės rezginį. Kas ši moteris ir ką ji čia veikia?

– Dominykas Bredfordas, – ištaria, o aš nepajėgiu pasakyti nė žodžio. – Man atrodo, jis buvo jūsų vyro Zako kolega.

Jo vardas aidi kambaryje. Tulžis man kyla stemple į viršų.

– Kas... kas jūs tokia?

– Aš ta, kuo prisistačiau. Tik nepaminėjau, kad žinau, kas jūs tokia. Kaip ir to, kad atėjau pasakyti – jūsų vyras nenusižudė.